USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Svobody, Ph.D. a soudců JUDr. Anny Grimové a Mgr. Davida Kotrbatého ve věci

oprávněné: **Český inkasní kapitál, a.s.,** IČO 27646751
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Romanem Majerem
sídlem Vyskočilova 1326/5, 140 00 Praha 4

proti
povinnému: [redacted], narozený dne [redacted], IČO [redacted]
bytem [redacted],
zastoupený advokátem [redacted]
sídlem [redacted],

o návrhu povinného na zastavení exekuce,

o odvolání povinného proti usnesení Mgr. Jany Vyhnalové, zástupkyně soudního exekutora JUDr. Marcela Smékala, Exekutorský úřad Praha-východ, ze dne 26. 5. 2025, č. j. 081 EX 06282/08-450,

takto:

Usnesení zástupkyně soudního exekutora se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením zástupkyně soudního exekutora JUDr. Marcela Smékala, Exekutorský úřad Praha-východ, Mgr. Jana Vyhnalová, zamítla návrh povinného na zastavení exekuce ze dne 20. 5. 2025, neboť podmínky pro zastavení exekuce jako tzv. bezvýsledné nebyly naplněny. Usnesení Okresního soudu v Karlových Varech o nařízení exekuce ze dne 24. 10. 2008, č. j. 24 Nc 3837/2008-5, nabylo právní moc dne 9. 6. 2010, přičemž předmětem exekuce nebylo vymožení nepeněžitého plnění, v exekuci nebyla postižena nemovitá věc. Ve smyslu ust. § 55 odst. 12 e. ř. pak byly shledány vyloučené doby, a to od 1. 4. 2009 do 13. 11. 2015, kdy probíhalo vůči povinnému coby dlužníkovi insolvenční řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. KSPL 27 INS 1740/2009. K částečnému uspokojení vymáhané povinnosti ve smyslu ust. § 46 odst. 4 e. ř. pak došlo dne 4. 10. 2022 ve výši 98 Kč a dne 12. 9. 2024 ve výši 500 Kč, kdy uvedené platby byly oprávněným sděleny soudnímu exekutorovi v průběhu exekučního řízení. I bez ohledu na platby specifikované shora, jež mají představovat vymožené plnění ve smyslu ust. § 46 odst. 4 e. ř., a to přímo k rukám oprávněného, zástupkyně soudního exekutora uzavřela, že nebyly splněny podmínky pro zastavení exekuce podle ust. § 55 odst. 7 až 11 e. ř., jelikož ust. § 55 odst. 7 e. ř. předpokládá pro případ, že nedošlo po dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce, resp. po nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, že soudní exekutor vyzve oprávněného, aby ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce, nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. Teprve v případě, že oprávněný se zastavením exekuce souhlasí, případně oprávněnému uplyne lhůta k vyjádření souhlasu, jsou splněny všechny podmínky pro zastavení exekuce. Ke dni rozhodování o návrhu oprávněného uplynulo od pravomocného skončení insolvenčního řízení 9 let a 6 měsíců a 13 dnů a zástupkyně soudního exekutora neměla povinnost oprávněnou vyzvat k prokázání tvrzených úhrad, jelikož úhrady nikdo nesporoval. Teprve v souvislosti s návrhem povinného na zastavení exekuce a jeho označením tvrzených úhrad za sporné, zástupkyně soudního exekutora vyzvala oprávněnou k prokázání předmětných plnění. Pokud prokázány nebudou, vyzve obratem oprávněnou ve smyslu ust. § 55 odst. 7 e. ř., aby se vyjádřila, zda se zastavením exekuce souhlasí, a v případě nesouhlasu ji výzvě ke složení zálohy na další vedení exekuce ve smyslu ust. § 55 odst. 8 e. ř., čímž by se doba bezvýsledného vedení exekuce prodloužila o další 3 roky, maximálně však na dobu 12 let. Protože podmínky pro zastavení exekuce splněny nebyly, zástupkyně soudního exekutora návrh povinného na zastavení exekuce zamítla. Dále doplnila, že z právní úpravy zakotvené v ust. § 55 odst. 7 až 13 e. ř. vyplývá, že na procesu zastavování bezvýsledné exekuce se povinný procesním návrhem aktivně nepodílí a je pouze věcí soudního exekutora, aby z úřední povinnosti přistoupil k procesnímu postupu popsanému shora. Povinný tak, jako v tomto případě, pak může svým návrhem zavdat podnět, aby soudní exekutor v řízení aktivně konal, případně, aby tvrzené úhrady prověřil. Závěrem uvedla, že povinný současně s návrhem na zastavení exekuce dle ust. § 55 odst. 7 až 11 e. ř. uplatnil rovněž návrh na zastavení exekuce podle ust. § 268 písm. e) o. s. ř., kdy zástupkyně soudního exekutora oprávněnou vyzvala, aby se k tomuto návrhu vyjádřila, kdy v případě nesouhlasu bude věc předložena exekučnímu soudu k dalšímu postupu.

2. Proti tomuto usnesení se povinný včas odvolal. Namítl, že zástupkyně soudního exekutora dospěla k nesprávným skutkovým zjištěním a její rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Zároveň jejím postupem došlo k porušení zásady legitimního očekávání povinného. V rámci exekuce mělo dojít ke třem dílčím úhradám, a to do 27. 4. 2015 k přímé platbě povinného ve výši 3 148,94 Kč, dne 4. 10. 2022 ve výši 98 Kč a dne 12. 9. 2024 ve výši 500 Kč. Povinný tyto úhrady sporoval a k jeho dotazu mu zástupkyně soudního exekutora sdělila, že uvedené platby byly uhrazeny na účet oprávněné a další požadované informace nejsou součástí spisu. Pokud zástupkyně soudního exekutora současně se zamítnutím návrhu povinného na zastavení exekuce požaduje od oprávněné doložení uvedených plateb, pak její rozhodnutí je přinejmenším předčasné. Povinný dále doplnil, že zástupkyně soudního exekutor nese odpovědnost za řádné vedení spisu a dodržování lhůt, když exekuční řád stanovuje jasně a pevně stanovené doby, ve kterých má soudní exekutor vyzývat oprávněného ke složení zálohy, projevení stanoviska či jiným procesním úkonům tak, aby nedošlo k nevratným účinkům – zastavení exekuce. Pokud tak nečiní, je to třeba přičítat pouze k jeho tíži, kdy s odkazem na ust. § 35 odst. 5 věty druhé e. ř. dospívá k závěru, že neplnění zákonných povinností ve stanovených lhůtách s sebou nese jako následek zastavení exekuce a vznik odpovědnosti soudního exekutora jak vůči oprávněnému, tak i povinnému. Pokud by oprávněná neprokázala pravdivost svých tvrzení o úhradách realizovaných ze strany povinného, zejména při zřejmé absenci jeho souhlasu, pak postupem oprávněné a zástupkyně soudního exekutora dochází k obcházení základního smyslu ust. § 55 odst. 7 e. ř. V této souvislosti povinný odkázal i na ust. § 6 odst. 2 a § 8 obč. zák. Úvahu zástupkyně soudního exekutora, že případné nedoložení plateb ze strany oprávněné bude následně zhojeno tím, že bude vyzvána ke složení zálohy za účelem dalšího vedení exekuce, považuje povinný za absurdní a v rozporu s dobrými mravy, kdy je tak založen další důvod pro zastavení exekuce. Povinný má za to, že ze strany zástupkyně soudního exekutora došlo k nezákonnému prodlužování lhůty dle ust. § 55 odst. 7 a n. e. ř., když v důsledku jednání oprávněné zástupkyně soudního exekutor nemohla vyzvat oprávněného ke složení zálohy ve smyslu ust. § 55 odst. 11 e. ř. Lhůta uvedená v ust. § 55 odst. 7 e. ř. je lhůtou zákonnou, tato marně uplynula a nelze prominout její zmeškání.

3. Oprávněná ve svém vyjádření k odvolání povinného uvedla, že napadené usnesení zástupkyně

soudního exekutora považuje za věcně správné, když povinným tvrzené skutečnosti byly touto řádně posouzeny. Dále odkázala na částečné úhrady citované shora, v důsledku čehož nejsou splněny podmínky pro zastavení exekuce dle ust. § 55 odst. 7 až 11 e. ř. Pro případ, že by tyto platby byly zástupkyní soudního exekutora shledány jako nedostatečně identifikované, požádala, aby bylo postupováno v intencích ust. § 55 e. ř. a byla vyzvána ke složení zálohy na další vedení exekuce. S ohledem na shora uvedené proto oprávněná navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení potvrdil.

4. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení zástupkyně soudního exekutora podle ust. § 212, § 212a o. s. ř. a § 52 odst. 1 ve spojení s ust. § 55c e. ř., a to podle ust. § 254 odst. 8 o. s. ř. bez jednání, a dospěl k závěru, že odvolání povinného není důvodné.

5. V poměrech posuzované věci dle názoru odvolacího soudu nebyly doposud splněny podmínky pro vyhovění návrhu povinného na zastavení exekuce pro tzv. bezvýslednost ve smyslu ust. § 55 odst. 7 až 11 e. ř. Pokud jde o první podmínku spočívající v uplynutí doby 6 let trvání tzv. marné exekuce ve smyslu ust. § 55 odst. 7 e. ř., pak k tomuto odvolací soudu uvádí, že přímou platbu povinného ve výši 3 148,94 Kč ze dne 27. 4. 2015 nelze považovat za částečné plnění tak, jak jej má na mysli shora citované zákonné ustanovení, když z usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 2. 2015, č. j. KSPL 27 INS 1740/2009-V-54 bylo zjištěno, že výrokem I pod bodem 6 byla zjištěna pohledávka oprávněné jako insolvenčního věřitele s tím, že tato bude poměrně uspokojena v rámci schváleného rozvrhového usnesení v částce 3 148,94 Kč, tedy v poměru 1,4221 % . Tuto následně uskutečněnou platbu tak nelze považovat za částečné uspokojení pohledávky ve smyslu ust. § 55 odst. 7 e. ř. Pokud jde o následné platby ve výši 98 Kč ze dne 4. 10. 2022 a 500 Kč ze dne 12. 4. 2024, tak ze sdělení oprávněné ze dne 5. 6. 2025 k dotazu soudního exekutora vyplynulo, že částku 98 Kč oprávněná přijala jako úhradu poštovní poukázkou bez uvedení variabilního symbolu a její pracovnice dne 4. 10. 2022 ruční revizí inkasních příjmů danou úhradu identifikovala a s tímto datem zaevidovala v provozním informačním systému a v účetnictví oprávněné. Oprávněná v dané chvíli předmětnou poštovní poukázkou již nedisponuje, když doklady k hotovostním platbám po jejich zaevidování dále nearchivuje. Ani tuto platbu tak odvolací soud nepovažuje za spolehlivě prokázanou jako částečné uspokojení vymáhané pohledávky. Ohledně přímé platby ve výši 500 Kč ze dne 12. 9. 2024 oprávněná doložila výpis z účtu č. [redacted], ze kterého vyplynulo, že tato částka byly připsána na její účet dne 12. 9. 2024, jako urgentní platba s identifikací [redacted] s bankovní referencí [redacted] a variabilním symbolem: [redacted] s tím, že k zadání platby mělo dojít dne 9. 9. 2024 pod číslem [redacted] od [redacted]. Ze shora uvedeného pak dle odvolacího soudu lze dospět k závěru, že minimálně tato platba byla povinným uhrazena a je možné ji tak považovat v souladu s § 55 odst. 7 e.ř. za částečné uspokojení vymáhané povinnosti, které zakládá běh nové lhůty pro případné následné zastavení exekuce pro její bezvýslednost. S ohledem na shora uvedené již bylo nadbytečné se zabývat splněním druhé ze dvou obligatorních podmínek zakotvené v ust. § 55 odst. 7 e. ř., a to vyslovení souhlasu oprávněného se zastavením exekuce po výzvě učiněné soudním exekutorem podle ust. § 55 odst. 7 e. ř., nebo po jejím marném uplynutí, případně po marném uplynutí lhůty k zaplacení zálohy pro další vedení exekuce, pokud by oprávněná se zastavením exekuce nesouhlasila. Pouze pro doplnění odvolací soud uvádí, že případná pasivita či liknavost soudního exekutora či jeho zástupce nemůže vést k zastavení exekuce dle § 35 odst. 5 e. ř. ve spojení s ust. § 55 odst. 7 e. ř., jak mylně argumentuje ve svém odvolání povinný. Takovýto následek z výše uvedených zákonných ustanovení nevyplývá. Odvolací soud se neztotožnil ani s argumentací povinného ohledně závěru, že je namístě exekuci zastavit pro její rozpor s dobrými mravy, když ust. § 55 odst. 9 e. ř. pamatuje pouze na situaci, kdy by naopak dobrým mravům odporovalo samotné zastavení exekuce, nikoliv zamítnutí návrhu na její zastavení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

6. Odvolací soud proto napadené usnesení zástupkyně soudního exekutora jako věcně správné podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze za splnění podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím Mgr. Jany Vyhnalové, zástupkyně soudního exekutora JUDr. Marcela Smékala, Exekutorský úřad Praha-východ, k Nejvyššímu soudu ČR.

Plzeň 26. srpna 2025

JUDr. Karel Svoboda, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.